

041 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Suikerebêesies

Regelmatig vaale d'r in deuze tijd van 't jaer reclaomefolderties in je brievebus. Dan denk-ie ok vanzelf weer trug aan de Suntereklaostijd van je jeugd. M'n jeugd, die 'k op Baanhoek deurgebrocht hêt. Mit Suntereklaos mogge we onze klomp bij Opoe's zette. Dat deeje we overdag, want 's aeves durfde we voor gêên goud over d'n dijk. We wazze wel aarg bang in die tijd. In de winkels kò-je in de Suntereklaostijd maskers kôôpe van Sint en Piet. D'r zat 'n elestieksie aan, dat-jie om je hôôd mos doen, as bombakkes. Mor zelfs dát vong 'k al griezelige dinger.

Bij opao's op d'n baggermeule had Suntereklaos ok mêêstal wel gereeje, want hij broch voor ons dan suikergoed mee, en peperneute. Soms was 't een suikereschaer, of een pijpie, maor aaltijd was 't van suiker. Suikerebêêste wazze de traktaosie van Suntereklaos. Je zag van aales in de etelaozies, grôôte en klaaine in de prachtigste kleure en vurme. Je drôômde d'r gewoonweg van. Denk-ie maor 's eventjies in wat dat voor de kaainers was! Bruine paerde, witte zwaone, rose knorre en gele schaepe, aalemael eve mooi. Azzie d'r 's êên kreeg, durfde je 't host niet op te ete, zô mooi vong-ie 't. Soms stinge ze wekelang te pronke tusse de pulle op de kast, of op de schoorstêên.

Mit de suikerebêêste was nog 's iets bezonders. Een boerezeun bij ons uit de buurt, die had een ôôgie op 'n maaisie, maor hij was aarg verlege. Mit Suntereklaos wou die heur wat geve en de keus viel op suikerebêêste. Meschie wel omdat-ie ze zelf zô mooi vong? Hij kocht toe twêê enorm grôôte suikerebêêste, liet ze in een kertonne dôôs pakke, gong d'r mee naer huis en schreef de naam van dat vriendinnechie d'r op... Maor wat nou vedder?

Hij durfde ze zelf niet af te geve. Hij kwam naer me vaoder in de waarkplaets en vroeg toe of vaoder dien dôôs bij 't maaisie voor de deur wou zette..., en of tie 't aan niemand wou vertelle. Zôdoende broch vaoder d'n dôôs mee in d'n huis en hij zou zurge dat 't moois op goeie adres kwam. Me moeder was toch wel hêêl aarg nieuwsgierig naer wat 'r in zat. D'n dôôs wier hêêl eventjies een klaain stuksie ope gemaakt. Ik was t'r ok bij en keek m'n ôôge uit. Zô iets moois hà 'k nog nooit gezien.

Me moeder mos t'r aarg om lache en zee: "Wie geeft 'r nou een maaisie twêê suikerebêêste? Daer mot-jie nou toch echt wel een boereknecht voor weze!" Me vaoder vong 't nog niet êêns zô gek, 't was ommers een neutraol kedoo. En ik?... Ik kon maor nie begrippe, dat iemand dat niet mooi zou vinge! Mit Suntereklaos was t'r ok nog wel aander snoep, zô-as taai-taai-poppechies, seklaode letters en borstplaet, maor 't aaldermooiste in m'n Sunterklaosherinneringe blijve toch aaltijd die prachtige suikerebêêste.